

ved at sætte en Grændse for Rigsdagens berettigede Samværen, have sat denne Grændse saaledes, at Finantsloven, i den indrømmede Tid vil kunne blive vedtagen? Det forekommer mig at være aldeles indlysende." For imidlertid ikke at trætte Forsamlingen ved for lang Oplæsning skal jeg blot referere, at den ærede Forfatter saa hævdede, at Finantslovens Behandling overensstemmede med Grundlovens Aand maa være endt i to Maaneder. "Ved at udstrække Finantslovens Behandling over et længere Tidsrum gjør Rigsdagen et Indgreb i Kongens Ret til at begrænse dens Samværen til to Maaneder." Naar Folkethinget gjør dette, er Regjeringen berettiget til at hjemfende Rigsdagen, og da bærer Folkethinget Ansvar for de overordentlige Foranstaltninger, som derved blive nødvendige. Saaledes talte den ærede Rigsdagsmand den Gang, jeg tror ikke man vil forsætte Logiken i dette Ræsonnement, og naar Folkethinget ikke bruger to Maaneder, men hele Resten af Finantsaaret til at forhandle Finantsloven, saaledes at den ikke en Gang kan blive færdig til det Tidspunkt, hvor den skulde træde i Kraft, og Landstthinget saaledes er ude af Stand til at kunne behandle den med den samme Frihed og faae Tid til at kunne undertaakte hvert Punkt den nødvendige Drøftelse, saa er det virkelig ganske komisk at høre, at man i denne Sal taler med høie Ord om, at Landstthinget og Regjeringen forsømme deres Pligt, medens Folkethingets Medlemmer vasse deres Hænder i Ukyndighed, ja, det er mere end komisk. Nei, mine Herrer, det gaar ikke an saaledes at fæste Blikket paa de Paragrafer i Grundloven, som tjene til at hævde Ens egen Magtfuldkommenhed, og fuldstændig lukke Døren for andre og glemme dem. Man glemmer saaledes en af de vigtigste og mest fundamentale Bestemmelser i denne Grundlov, netop den Grundlov, hvorpaa Grundloven her til Lands er bygget, nemlig at den udøvende Magt er hos Kongen, og at det netop er igjennem Kongens Valg af sine Ministre, at denne hans Magt træder i Live. De glemme ligeledes, at naar Grundlovens § 24 lægger Lovens Haandhævdelse og Udførelse i Kongens Haand, da er det Kongen og ikke Folkethinget, hos hvem Grundloven har lagt Myndigheden. til at træde op som Lovens Værge og Beskytter. (Udførelse.) Ja, der skal Penge dertil, men

det er Noget, jeg skal komme til siden. Saa glemmer man at naar Grundlovens § 12 siger, at Ministrene ere ansvarlige for Regjeringens Førelse, saa giver den derved Ministeriet ikke alene en Ret, men paalægger det en Pligt til at foretage de til Regjeringens forsvarende Førelse nødvendige Foranstaltninger i saa nøie Overensstemmelse med Grundloven, som Forholdene gjøre det nødvendigt; men, mine Herrer, De maa ikke glemme den Indvirkning, som De have paa de Forhold, hvorunder Ministeriet optræder, og det have De selv Ansvar for. De kunne ganske vist indanke det Spørgsmaal for Rigsretten, om Ministeriet har handlet rigtig, men De maa ikke glemme, mine Herrer, at det er til Dels Landstthinget, som kommer til at dømmes. Det maa De ikke glemme, at naar Grundloven har lagt Valget af Halvdelen af Rigsretsmedlemmer i Landstthingets Haand, saa har den gjort det med velberaad. Nu, den har gjort det, fordi i Rigsretten skulde det politiske Syn paa de opstaaede Spørgsmaal ikke være Folkethingets, men Landstthingets. Det er der, Grundloven har lagt Landstthingets Tyngdepunkt, og det veier fuldt saa meget som det Tyngdepunkt, Folkethinget vil se i sin Ret til først at behandle Finantsloven, og naar Folkethinget holder paa sine egne Særrettigheder, maa det ogsaa være beredvilligt til at anerkende det andet Things Særrettigheder. Ethvert Thing har sine Særrettigheder, og Landstthinget vil aldrig træde hindrende i Veien for Folkethinget, naar dette tager tilbørligt Hensyn til det andet Thing, men naar det tilhidsætter disse Hensyn, har Grundloven, Gud ske Lov, givet ethvert af Thingene tilstrækkelig Magt til at hævde sin Stilling. Det er iøvrigt ikke af nogen ond Villie mod Folkethinget, at disse Bestemmelser ere givne, thi vi vide nok, at det var gode Venner, der skrev Grundloven. Tscherning har med al sin Hjørlighed og Tillid til Folket erkjendt, at det ogsaa har sine ophidsede Perioder, hvor det kan være tilbøieligt til at gjøre gale Streger, og derfor har han labet Landstthinget saaledes, at det gjød toldt Vand i Blodet. (Udførelse.) Ja, i Stedet for at sige: „ophidsede Perioder“ bruger han Udtrykket: „Vore Vanvidsperioder“, saaledes staar der i Rigsdags-tidenden. Tscherning fremhævede netop den Gang, at for saadanne Perioders Skyld var